

Arrest

nr. 241 373 van 24 september 2020
in de zaken RvV X / IV en RvV X

Inzake: X

Gekozen woonplaatsen:

- 1. ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ**
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL
- 2. ten kantore van advocaat S. VANDERSTEEN**
Statiestraat 79
3391 TIELT-WINGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2020 (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2020 (RvV X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 februari 2020 met refertenummer X (RvV X).

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M.(...) H.(...) M.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Pashtun te zijn, en het soennitische geloof te belijden. U bent geboren op 31 augustus 1982 in het dorp Khoch Bara in het district Sultanpur van de Afghaanse provincie Samangan. U hebt in uw jeugd ook gewoond in het dorp Lowar Kalai in het district Chak van de provincie Wardak, en ging in Wardak naar school tot u 16 jaar oud was. Vervolgens werkte u soms als bouwvakker, soms als kleermaker, al naargelang u werk kon vinden. Via een vriend van uw oom kon u in 2008 aan de slag gaan in de wasserij van het bedrijf G4S in Kabul. U verbleef vanaf dan hoofdzakelijk op uw werkplaats in Kabul en keerde om de maand of twee maanden terug naar uw familie. Ongeveer 9 jaar geleden, dus circa 2010, bent u in Wardak getrouwd met H.(...). Jullie hebben samen twee kinderen: A.(...) en B.(...). Uw echtgenote en kinderen bevinden zich momenteel bij uw moeder in Wardak. Uw broer M.(...) D.(...) werkte ongeveer 4 à 5 jaar als tolk voor de Amerikanen voordat hij in 2014 Afghanistan verliet en naar de Verenigde Staten reisde.

In 2015 hebben de taliban blijkbaar ontdekt dat u zelf ook voor een buitenlands bedrijf werkte. In augustus 2015, terwijl u op het werk was, kwamen hun strijders naar uw ouderlijke huis. Ze doorzochten de woning en ontdekten daarbij foto's van een feestje op uw werk. Ze namen de foto's mee en hebben die later in de moskee laten zien om te tonen dat u voor buitenlanders werkte en dus een afvallige was geworden. Uw oom bracht u op de hoogte van wat er zich had voorgedaan en waarschuwde dat u niet meer naar huis mocht komen, maar best in Kabul bleef. De taliban zijn enkele dagen later nog eens teruggekeerd om u te zoeken, en toen besloten jullie dat u beter het land zou verlaten. Uw oom regelde voor u een smokkelaar en u verliet Afghanistan in augustus 2015. U reisde via Iran naar Turkije, vanwaar men u terugstuurde naar Afghanistan. U vertrok meteen opnieuw naar Turkije waar u 2.5 jaar lang verbleef. Vervolgens reisde u verder tot Servië, waar u iets langer dan een jaar hebt gewoond. Via diverse andere landen reisde u door naar België waar u toekwam op 01 mei 2019. Op 03 mei 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban te zullen worden gedood.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw taskara, een werkbadge, twee arbeidsovereenkomsten, een certificaat van uw werk, 7 foto's van uzelf op uw werk, een foto van een badge van uw broer M.(...) D.(...), een foto van het paspoort van uw broer, een foto van het taskara van uw broer, twee foto's van u en uw broer, drie foto's van uw broer op zijn werk, een foto van een verzendbewijs en de enveloppe waarmee de documenten naar u werden verstuurd. Uw advocaat liet op 09 september 2019 via mail ook nog een link naar een YouTube-video toevoegen aan uw dossier.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een actuele persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

*Om te beginnen overtuigen uw verklaringen over **de door u beweerde vluchtaanleiding** allerm minst. Zo is het bijzonder eigenaardig dat u het risico nam om foto's en documenten van uw werk achter te laten in het huis van uw moeder, dat zich volgens u in een gebied bevindt waar de taliban de controle over hebben (CGVS, p.16). U zegt immers zelf dat de taliban iedereen die voor buitenlanders werkt beschouwen als een spion en een ongelovige (CGVS, p.18) en dat de taliban overal over spionnen beschikken (CGVS, p.11). Zelfs indien kan worden aangenomen dat u niet beseftte dat de taliban de huizen van vermeende vijanden zouden komen doorzoeken (CGVS, p.17), wat al weinig plausibel is voor iemand wiens familie reeds lange tijd in talibangebied woont, valt moeilijk in te zien waarom u*

dergelijke documenten niet op de werkplaats bewaarde waar u het merendeel van uw tijd doorbracht (CGVS, p.5,11). De reden die u opgeeft, dat u wilde laten zien aan uw familieleden waar u werkte, weegt op zich al licht en schiet in elk geval schromelijk tekort om op te helderen waarom u deze en andere belastende documenten bij uw moeder liet rondslingeren toen u ging gaan werken in Kabul (CGVS, p.11). Het is evident dat u die foto's kon tonen aan hen zonder ze te daar achter te laten. Dat u zo achteloos omging met een potentieel gevaarlijke situatie ondermijnt reeds de ernst van de door u beweerde vrees.

Jullie reactie op de door u beweerde feiten, of eerder het gebrek daaraan, is ook opvallend. Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat algemeen geweten was dat de taliban niet hoog oplopen met mensen die voor buitenlandse bedrijven werken (CGVS, p.18). Toch kan u geen enkel voorbeeld opnoemen van collega's die ooit problemen kregen met de taliban omwille van hun werk. Het enige voorbeeld dat u spontaan geeft is van iemand die door de Afghaanse overheid werd opgepakt en vervolgens het land verliet (CGVS, p.13). Volgens u zweeg iedereen op het werk over eventuele dreigingen van de taliban bij wijze van voorzorgsmaatregel (CGVS, p.13). Zelf hebt u de bedreigingen en de moeilijkheden voor uw familie ook nooit besproken met uw oversten in het bedrijf om hun hulp in te roepen. U bent zeker dat zij niet zouden helpen (CGVS, p.14). U baseert dat vermoeden op het feit dat ze "meestal niet kunnen helpen" en dat het bedrijf zelf werd bedreigd en slecht beveiligd is (CGVS, p.14). Langs de ene kant moet gezegd worden dat deze uitspraak moeilijk valt te rijmen met uw eerdere verklaringen dat u geen weet hebt van collega's in gelijkaardige omstandigheden die om hulp hadden gevraagd (CGVS, p.13), waardoor niet kan worden ingezien hoe uw werkgever "meestal" niet kon helpen. Langs de andere kant betreft het enige voorbeeld dat u kon geven een man die wel degelijk met hulp van buitenlanders Afghanistan heeft kunnen verlaten (CGVS, p.13). Los daarvan dient er ook op gewezen te worden dat de firma G4S securitydiensten aanbiedt en dus ernstige reputatieschade zou riskeren indien hun eigen veiligheidsprocedures te wensen overlaten, zoals u beweert. Er mag dan ook redelijkerwijs worden aangenomen dat uw werkgever zich goed bewust is van het risico dat de taliban hun werknemers zou kunnen benaderen en onder druk zou zetten, en bijgevolg uit weloverwogen eigenbelang de nodige veiligheidsprocedures in plaats zou stellen. De door u geschetste omstandigheden van uw vertrek bevreesden dan ook ten zeerste.

Gevraagd naar wat uw familie heeft gedaan nadat de taliban bewijzen hadden gevonden van uw werk en jullie publiekelijk aan de schandpaal nagelden in de moskee, houdt u het er aanvankelijk op dat uw familie bleef ontkennen dat jullie voor buitenlanders werkten (CGVS, p.17). Nogmaals gevraagd naar wat uw familie heeft ondernomen nadat de problemen begonnen antwoordt u dat zij meestal binnen blijven nu (CGVS, p.17). Pas wanneer u expliciet wordt gevraagd of uw verwanten ooit ergens hulp of bescherming hebben gezocht, vertelt u plots dat zij wel degelijk de steun hadden gevraagd aan de dorpsoudsten. Die hebben dan bij de taliban gepleit dat de achtergebleven familieleden niets te maken hadden met het werk dat u en uw broer deden (CGVS, p.18). Dat staat dus eigenlijk gelijk met een bekentenis dat u voor buitenlanders werkte, net het tegenovergestelde van uw aanvankelijke antwoord. Ook op dit punt zijn uw verklaringen dus niet eenduidig. **Dat u niet duidelijk en consequent kan zeggen hoe uw familie omging met deze situatie ondermijnt nog verder uw geloofwaardigheid.** Het is op zich reeds weinig waarschijnlijk dat de zware beschuldigingen van de taliban jegens u en uw broer geen impact hadden op het leven van uw familie. Dat het volgens u goed gaat met uw familie nu (CGVS, p.11) valt moeilijk in overeenstemming te brengen met uw bewering dat die nog steeds in talibangebied woont (CGVS, p.16) en dat de taliban jullie huis nog altijd in het oog houden (CGVS, p.18,20). Dat uw familie kennelijk ongestoord op dezelfde plaats is blijven wonen, is een weinig plausibele gang van zaken.

Allicht het meest markant is echter **de kennelijke desinteresse in uw eigen problemen** die u vertoont. Tijdens het interview bij DVZ verklaarde u niet te weten of de taliban ooit nog waren langs geweest bij uw familie (DVZ, Vragenlijst DVZ, vraag 3.5). U bevestigt tijdens het persoonlijk onderhoud tweemaal dat u sinds uw vertrek nooit meer hebt gevraagd aan uw familie of de taliban hen ooit nog benaderde (CGVS, p.20) en voegt er aan toe dat u er alleen naar informeerde omdat u die vraag was voorgeschoteld bij DVZ (CGVS, p.20). Dat u zo weinig moeite zou getroosten om de situatie op te volgen na uw vertrek uit Afghanistan is gezien de ernst van de door u geschetste problemen niet geloofwaardig. Anderzijds is het opvallend dat de taliban die u zouden beschuldigd hebben van apostasie en spionage (CGVS, p.12) afwisselend doortastend tewerk gaan om u te zoeken en te isoleren binnen de dorpsgemeenschap, en vervolgens geen enkele poging meer ondernemen om te weten te komen waar u zich ergens ophoudt. Dit kadert in geen enkel logisch geheel.

Tenslotte dient er ook op gewezen te worden dat er **ernstige twijfels bestaan over de band tussen u en uw beweerde broer M.(...) D.(...)**, die voor de Amerikanen zou getolkt hebben. Zo lijkt u tijdens het gehoor driemaal te vergeten dat u een broer hebt die voor de Amerikanen werkte: een eerste maal als u wordt gevraagd naar uw familie (CGVS, p.9); een tweede maal wanneer u tijdens het spontaan relaas niet eenmaal verwijst naar uw broer (CGVS, p.11-12) en een derde maal als u na de pauze wordt gevraagd om te vertellen over de foto's die de taliban gevonden zouden hebben. U legt dan uit dat de foto's in kwestie genomen waren op een feestje op uw werk, wat uiteraard allemaal foto's zijn waar u zelf op staat (CGVS, p.12,13). Bij DVZ had u nochtans gezegd dat de taliban zowel van u als van uw broer foto's hadden gevonden (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U bent daarmee geconfronteerd en ontkent dan uw eerdere verklaringen. U blijft erbij dat u het had over uw foto's én die van uw broer (CGVS, p.17). Louter het ontkennen van uw uitspraken kan evenwel niet worden gezien als een grondige uitleg voor deze vastgestelde tegenstrijdigheid.

Uw kennis over de man die uw broer zou zijn vertoont ook opvallende hiaten: zo kan u niet zeggen waar uw broer tegenwoordig woont (CGVS, p.11) en kan u slechts bij benadering zeggen hoelang hij getolkt zou hebben voor de Amerikanen (CGVS, p.15), iets wat toch duidelijke implicaties had voor de veiligheid van jullie familie. Hoewel u er tijdens het gehoor op bent gewezen dat uw broer zou moeten beschikken over een veelheid aan informatie en documenten die zijn carrière zouden staven, en dat hij als getuige voor u zou kunnen optreden (CGVS, p.15-16) hebt u geen dergelijke stukken neergelegd. U toonde enkel twee foto's waar jullie samen op staan, en drie foto's waar hij op staat in een uniform. Dat u niet meer documenten van hem heeft ontvangen ter ondersteuning van uw huidige procedure doet uiteraard ernstig twijfelen aan de door u beweerde hechte verwantschap. Het enige document dat u neerlegt over het werk van uw broer zelf is een badge waarmee M.(...) D.(...) het Camp Phoenix mocht bezoeken in Kabul, terwijl u verklaart dat hij altijd als tolk heeft gewerkt in Kandahar (CGVS, p.14). U licht toe dat Camp Phoenix de hoofdbasis is waar men mensen aanwerft en dat men van daaruit mensen uitstuurt naar andere plaatsen (CGVS, p.16). Daarmee heldert u natuurlijk niet op waarom u geen enkel document betreffende het jarenlange werk van uw broer in Kandahar neerlegt. Het is u overigens ook duidelijk gemaakt dat de door u neergelegde kopieën weinig bewijswaarde hebben, en dat er uit de door u neergelegde documenten niet onomstotelijk kan worden afgeleid dat M.(...) D.(...) werkelijk uw broer zou zijn (CGVS, p.21), wat nog meer doet verwonderen dat u van hem niet meer stukken hebt gevraagd en ontvangen die jullie afkomst en familieband zouden ondersteunen.

Overigens zou zelfs indien er geloof gehecht kan worden aan jullie verwantschap en zijn werkzaamheden, quod non, daaruit niet direct volgen dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat. U hebt immers zelf benadrukt dat uw broer nooit persoonlijk problemen heeft gekend voor zijn vertrek uit Afghanistan in 2014 (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5) en dat hij door de Amerikanen werd aangespoord om te vertrekken vanwege een mogelijk risico in de toekomst (CGVS, p.15). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben, zodat ook niet kan worden aangenomen dat uw broer op hetzelfde ogenblik als u door de taliban zou zijn ontmaskerd als werknemer van de buitenlanders. Bijgevolg is er geen enkele reden om aan te nemen dat u of uw familie door zijn toenmalige activiteiten in het vizier van de taliban zouden terechtkomen.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Uw taskara vormt slechts een indicatie voor uw identiteit, nationaliteit en herkomst. Die worden in deze beslissing echter niet in twijfel getrokken. De werkbadge, die na visuele controle blijkt te bestaan uit gelamineerde fotokopieën op een kartonnen kaart en dus kennelijk geen origineel stuk is, het certificaat van uw werk, de arbeidscontracten en de foto's die u hebt neergelegd van uzelf op het werk houden geen rechtstreeks verband met de door u ingeroepen vrees voor de taliban. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat louter het feit dat u hebt gewerkt in de wasserij-afdeling van een bewakingsfirma, wat op zich niet wordt betwist in deze beslissing, niet volstaat om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. De overige documenten van M.(...) D.(...) zijn slechts foto's, die op eenvoudige wijze te manipuleren vallen met enig knip- en plakwerk. Deze hebben daarom slechts een beperkte bewijswaarde. Zij schieten, zoals reeds opgemerkt, in elk geval schromelijk tekort om een familieband tussen jullie en zijn werkzaamheden als tolk te verheffen boven redelijke twijfel. Het verzendbewijs en de enveloppe tonen slechts aan dat u post hebt ontvangen uit de provincie Wardak,

een punt dat ook niet ter discussie staat en geen verband houdt met uw vluchtmotieven. De link naar een Youtube-video die uw advocaat nog liet toevoegen, tenslotte, ondersteunt slechts uw verklaringen dat u in 2015 werd gedeporteerd van Turkije naar Afghanistan. Dit aspect van uw reisweg werpt echter geen ander licht op de beoordeling van de door u beweerde feiten.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat

het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij twee ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 16 december 2019, met name het verzoekschrift gekend onder het rolnummer RvV 243 553, ingediend door de verzoekende partij op 14 februari 2020, en het verzoekschrift gekend onder het rolnummer RvV 243 715, ingediend door de verzoekende partij op 13 februari 2020, respectievelijk door de Raad ontvangen op 18 februari 2020 en 14 februari 2020. *In casu* dient dan ook te worden verwezen naar artikel 39/68-2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Met toepassing van deze bepaling worden de beroepen met rolnummers RvV 243 715 en RvV 243 553 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting gewezen op het bepaalde in artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet, heeft de verzoekende partij in persoon aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak kan doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer RvV 243 553, zodat geacht wordt dat de verzoekende partij afstand doet van het beroep tegen de bestreden beslissing in de zaak met rolnummer RvV 243 715. De Raad zal derhalve enkel uitspraak doen op basis van het verzoekschrift in de zaak met rolnummer RvV 243 553.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève, van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, §2, b en c van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, §2, b en c van de Vreemdelingenwet.

3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

***“Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een actuele persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.*”**

Om te beginnen overtuigen uw verklaringen over de door u beweerde vluchtaanleiding allerm minst. Zo is het bijzonder eigenaardig dat u het risico nam om foto's en documenten van uw werk achter te laten in het huis van uw moeder, dat zich volgens u in een gebied bevindt waar de taliban de controle over hebben (CGVS, p.16). U zegt immers zelf dat de taliban iedereen die voor buitenlanders werkt beschouwen als een spion en een ongelovige (CGVS, p.18) en dat de taliban overal over spionnen beschikken (CGVS, p.11). Zelfs indien kan worden aangenomen dat u niet beseftte dat de taliban de huizen van vermeende vijanden zouden komen doorzoeken (CGVS, p.17), wat al weinig plausibel is voor iemand wiens familie reeds lange tijd in talibangebied woont, valt moeilijk in te zien waarom u dergelijke documenten niet op de werkplaats bewaarde waar u het merendeel van uw tijd doorbracht (CGVS, p.5,11). De reden die u opgeeft, dat u wilde laten zien aan uw familieleden waar u werkte, weegt op zich al licht en schiet in elk geval schromelijk tekort om op te helderen waarom u deze en andere belastende documenten bij uw moeder liet rondslingeren toen u ging gaan werken in Kabul (CGVS, p.11). Het is evident dat u die foto's kon tonen aan hen zonder ze te daar achter te laten. Dat u zo achteloos omging met een potentieel gevaarlijke situatie ondermijnt reeds de ernst van de door u beweerde vrees.

Jullie reactie op de door u beweerde feiten, of eerder het gebrek daaraan, is ook opvallend. Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat algemeen geweten was dat de taliban niet hoog oplopen met mensen die voor buitenlandse bedrijven werken (CGVS, p.18). Toch kan u geen enkel voorbeeld opnoemen van collega's die ooit problemen kregen met de taliban omwille van hun werk. Het enige voorbeeld dat u spontaan geeft is van iemand die door de Afghaanse overheid werd opgepakt en vervolgens het land verliet (CGVS, p.13). Volgens u zweeg iedereen op het werk over eventuele

dreigingen van de taliban bij wijze van voorzorgsmaatregel (CGVS, p.13). Zelf hebt u de bedreigingen en de moeilijkheden voor uw familie ook nooit besproken met uw oversten in het bedrijf om hun hulp in te roepen. U bent zeker dat zij niet zouden helpen (CGVS, p.14). U baseert dat vermoeden op het feit dat ze “meestal niet kunnen helpen” en dat het bedrijf zelf werd bedreigd en slecht beveiligd is (CGVS, p.14). Langs de ene kant moet gezegd worden dat deze uitspraak moeilijk valt te rijmen met uw eerdere verklaringen dat u geen weet hebt van collega's in gelijkaardige omstandigheden die om hulp hadden gevraagd (CGVS, p.13), waardoor niet kan worden ingezien hoe uw werkgever “meestal” niet kon helpen. Langs de andere kant betreft het enige voorbeeld dat u kon geven een man die wel degelijk met hulp van buitenlanders Afghanistan heeft kunnen verlaten (CGVS, p.13). Los daarvan dient er ook op gewezen te worden dat de firma G4S securitydiensten aanbiedt en dus ernstige reputatieschade zou riskeren indien hun eigen veiligheidsprocedures te wensen overlaten, zoals u beweert. Er mag dan ook redelijkerwijs worden aangenomen dat uw werkgever zich goed bewust is van het risico dat de taliban hun werknemers zou kunnen benaderen en onder druk zou zetten, en bijgevolg uit weloverwogen eigenbelang de nodige veiligheidsprocedures in plaats zou stellen. De door u geschetste omstandigheden van uw vertrek bevreemden dan ook ten zeerste.

Gevraagd naar wat uw familie heeft gedaan nadat de taliban bewijzen hadden gevonden van uw werk en jullie publiekelijk aan de schandpaal nagelden in de moskee, houdt u het er aanvankelijk op dat uw familie bleef ontkennen dat jullie voor buitenlanders werkten (CGVS, p.17). Nogmaals gevraagd naar wat uw familie heeft ondernomen nadat de problemen begonnen antwoordt u dat zij meestal binnen blijven nu (CGVS, p.17). Pas wanneer u expliciet wordt gevraagd of uw verwanten ooit ergens hulp of bescherming hebben gezocht, vertelt u plots dat zij wel degelijk de steun hadden gevraagd aan de dorpsoudsten. Die hebben dan bij de taliban gepleit dat de achtergebleven familieleden niets te maken hadden met het werk dat u en uw broer deden (CGVS, p.18). Dat staat dus eigenlijk gelijk met een bekentenis dat u voor buitenlanders werkte, net het tegenovergestelde van uw aanvankelijke antwoord. Ook op dit punt zijn uw verklaringen dus niet eenduidig. **Dat u niet duidelijk en consequent kan zeggen hoe uw familie omging met deze situatie ondermijnt nog verder uw geloofwaardigheid.** Het is op zich reeds weinig waarschijnlijk dat de zware beschuldigingen van de taliban jegens u en uw broer geen impact hadden op het leven van uw familie. Dat het volgens u goed gaat met uw familie nu (CGVS, p.11) valt moeilijk in overeenstemming te brengen met uw bewering dat die nog steeds in talibangebied woont (CGVS, p.16) en dat de taliban jullie huis nog altijd in het oog houden (CGVS, p.18,20). Dat uw familie kennelijk ongestoord op dezelfde plaats is blijven wonen, is een weinig plausibele gang van zaken.

Allicht het meest markant is echter **de kennelijke desinteresse in uw eigen problemen** die u vertoont. Tijdens het interview bij DVZ verklaarde u niet te weten of de taliban ooit nog waren langs geweest bij uw familie (DVZ, Vragenlijst DVZ, vraag 3.5). U bevestigt tijdens het persoonlijk onderhoud tweemaal dat u sinds uw vertrek nooit meer hebt gevraagd aan uw familie of de taliban hen ooit nog benaderde (CGVS, p.20) en voegt er aan toe dat u er alleen naar informeerde omdat u die vraag was voorgeschoteld bij DVZ (CGVS, p.20). Dat u zo weinig moeite zou getroosten om de situatie op te volgen na uw vertrek uit Afghanistan is gezien de ernst van de door u geschetste problemen niet geloofwaardig. Anderzijds is het opvallend dat de taliban die u zouden beschuldigd hebben van apostasie en spionage (CGVS, p.12) afwisselend doortastend tewerk gaan om u te zoeken en te isoleren binnen de dorpsgemeenschap, en vervolgens geen enkele poging meer ondernemen om te weten te komen waar u zich ergens ophoudt. Dit kadert in geen enkel logisch geheel.

Tenslotte dient er ook op gewezen te worden dat er **ernstige twijfels bestaan over de band tussen u en uw beweerde broer M.(...) D.(...)**, die voor de Amerikanen zou getolkt hebben. Zo lijkt u tijdens het gehoor driemaal te vergeten dat u een broer hebt die voor de Amerikanen werkte: een eerste maal als u wordt gevraagd naar uw familie (CGVS, p.9); een tweede maal wanneer u tijdens het spontaan relaas niet eenmaal verwijst naar uw broer (CGVS, p.11-12) en een derde maal als u na de pauze wordt gevraagd om te vertellen over de foto's die de taliban gevonden zouden hebben. U legt dan uit dat de foto's in kwestie genomen waren op een feestje op uw werk, wat uiteraard allemaal foto's zijn waar u zelf op staat (CGVS, p.12,13). Bij DVZ had u nochtans gezegd dat de taliban zowel van u als van uw broer foto's hadden gevonden (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U bent daarmee geconfronteerd en ontkent dan uw eerdere verklaringen. U blijft erbij dat u het had over uw foto's én die van uw broer (CGVS, p.17). Louter het ontkennen van uw uitspraken kan evenwel niet worden gezien als een grondige uitleg voor deze vastgestelde tegenstrijdigheid.

Uw kennis over de man die uw broer zou zijn vertoont ook opvallende hiaten: zo kan u niet zeggen waar uw broer tegenwoordig woont (CGVS, p.11) en kan u slechts bij benadering zeggen hoelang hij getolkt

zou hebben voor de Amerikanen (CGVS, p.15), iets wat toch duidelijke implicaties had voor de veiligheid van jullie familie. Hoewel u er tijdens het gehoor op bent gewezen dat uw broer zou moeten beschikken over een veelheid aan informatie en documenten die zijn carrière zouden staven, en dat hij als getuige voor u zou kunnen optreden (CGVS, p.15-16) hebt u geen dergelijke stukken neergelegd. U toonde enkel twee foto's waar jullie samen op staan, en drie foto's waar hij op staat in een uniform. Dat u niet meer documenten van hem heeft ontvangen ter ondersteuning van uw huidige procedure doet uiteraard ernstig twifelen aan de door u beweerde hechte verwantschap. Het enige document dat u neerlegt over het werk van uw broer zelf is een badge waarmee M.(...) D.(...) het Camp Phoenix mocht bezoeken in Kabul, terwijl u verklaart dat hij altijd als tolk heeft gewerkt in Kandahar (CGVS, p.14). U licht toe dat Camp Phoenix de hoofdbasis is waar men mensen aanwerft en dat men van daaruit mensen uitstuurt naar andere plaatsen (CGVS, p.16). Daarmee heldert u natuurlijk niet op waarom u geen enkel document betreffende het jarenlange werk van uw broer in Kandahar neerlegt. Het is u overigens ook duidelijk gemaakt dat de door u neergelegde kopieën weinig bewijswaarde hebben, en dat er uit de door u neergelegde documenten niet onomstotelijk kan worden afgeleid dat M.(...) D.(...) werkelijk uw broer zou zijn (CGVS, p.21), wat nog meer doet verwonderen dat u van hem niet meer stukken hebt gevraagd en ontvangen die jullie afkomst en familieband zouden ondersteunen.

Overigens zou zelfs indien er geloof gehecht kan worden aan jullie verwantschap en zijn werkzaamheden, quod non, daaruit niet direct volgen dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat. U hebt immers zelf benadrukt dat uw broer nooit persoonlijk problemen heeft gekend voor zijn vertrek uit Afghanistan in 2014 (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5) en dat hij door de Amerikanen werd aangespoord om te vertrekken vanwege een mogelijk risico in de toekomst (CGVS, p.15). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben, zodat ook niet kan worden aangenomen dat uw broer op hetzelfde ogenblik als u door de taliban zou zijn ontmaskerd als werknemer van de buitenlanders. Bijgevolg is er geen enkele reden om aan te nemen dat u of uw familie door zijn toenmalige activiteiten in het vizier van de taliban zouden terechtkomen.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Uw taskara vormt slechts een indicatie voor uw identiteit, nationaliteit en herkomst. Die worden in deze beslissing echter niet in twijfel getrokken. De werkbadge, die na visuele controle blijkt te bestaan uit gelamineerde fotokopieën op een kartonnen kaart en dus kennelijk geen origineel stuk is, het certificaat van uw werk, de arbeidscontracten en de foto's die u hebt neergelegd van uzelf op het werk houden geen rechtstreeks verband met de door u ingeroepen vrees voor de taliban. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat louter het feit dat u hebt gewerkt in de wasserij-afdeling van een bewakingsfirma, wat op zich niet wordt betwist in deze beslissing, niet volstaat om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. De overige documenten van M.(...) D.(...) zijn slechts foto's, die op eenvoudige wijze te manipuleren vallen met enig knip- en plakwerk. Deze hebben daarom slechts een beperkte bewijswaarde. Zij schieten, zoals reeds opgemerkt, in elk geval schromelijk tekort om een familieband tussen jullie en zijn werkzaamheden als tolk te verheffen boven redelijke twijfel. Het verzendbewijs en de enveloppe tonen slechts aan dat u post hebt ontvangen uit de provincie Wardak, een punt dat ook niet ter discussie staat en geen verband houdt met uw vluchtmotieven. De link naar een Youtube-video die uw advocaat nog liet toevoegen, tenslotte, ondersteunt slechts uw verklaringen dat u in 2015 werd gedeporteerd van Turkije naar Afghanistan. Dit aspect van uw reisweg werpt echter geen ander licht op de beoordeling van de door u beweerde feiten.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Het verwijzen naar de UNHCR Guidelines, stellende dat het een algemeen bekend feit is dat mensen die voor de overheid of internationale organisaties werken door de taliban vervolgd worden volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Waar verzoeker stelt dat hij nooit gedacht had dat de taliban zijn huis zou binnenvallen en doorzoeken valt hij in herhaling. Verzoeker herhaalt ook dat zijn collega's niet openbaar gaan maken dat ze in de negatieve aandacht zijn gekomen van de taliban en dat hij zijn bedreigingen nooit aan collega's heeft verteld, hetgeen een indicatie is dat in dergelijke gevallen de werknemers niet durven om de bedreigingen door te vertellen. Met het louter herhalen van zijn verklaringen doet verzoeker geen afbreuk aan de voormelde concrete en pertinente vaststellingen.

Het argument dat hij wel een voorbeeld heeft gegeven "van de problemen van de collega's", kan evenmin volstaan om de gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Waar verzoeker meent dat de buitenlanders niet in staat zijn om dag en nacht verzoeker te bewaken, hem alleen kunnen adviseren om voorzorgsmaatregelen te nemen en dat niet iedereen die door de taliban bedreigd wordt naar Amerika wordt meegenomen, weerlegt hij evenmin de gedane vaststellingen. Zo blijft de vaststelling dat zijn uitspraak dat zijn werkgever "meestal niet kan helpen" moeilijk te rijmen met zijn eerdere verklaringen dat hij geen weet heeft van collega's in gelijkaardige omstandigheden die om hulp hadden gevraagd, waardoor niet kan worden ingezien hoe verzoekers werkgever "meestal" niet kon helpen. Langs de andere kant betreft het enige voorbeeld dat verzoeker kon geven een man die wel degelijk met hulp van buitenlanders Afghanistan heeft kunnen verlaten. Het betoog dat zij niet in staat zijn om te helpen is slechts een boude bewering van verzoeker zonder enige concrete grondslag.

Ook met de argumentatie dat de dorpschouffden gewoon gezegd hebben aan de taliban dat de familie niets te maken had met het werk van hun zoon verklaart verzoeker de vaststelling niet dat hij enerzijds gezegd heeft dat zijn familie bleef ontkennen dat verzoeker en zijn broer voor de buitenlanders werkten om vervolgens te verklaren dat de dorpschouffden op vraag van de familie bij de taliban hadden gepleit dat de achtergebleven familieleden niets met dit werk te maken hebben. Het kan niet worden ontkend dat met dit laatste werd toegegeven aan de taliban dat verzoeker en zijn broer voor de buitenlanders werkten. Dit valt niet te rijmen met de verklaring dat zijn familie steeds bleef ontkennen dat zij voor de buitenlanders werkten.

Waar verzoeker meent dat de taliban zijn familie met rust liet na tussenkomst van de dorpschouffden en dat het algemeen bekend is dat de taliban vrouwen met rust laten en alleen de mannelijk familieleden viseren, zijn louter algemene beweringen die niet kunnen verklaren dat de taliban zijn familie in de gegeven omstandigheden met rust liet en geen enkele poging meer ondernam om te weten te komen waar verzoeker zich bevond.

Verzoeker geeft tot slot aan zeker te weten dat de taliban hem nog steeds zoekt en vindt het onduidelijk waarom het hem kwalijk wordt genomen dat hij hiernaar pas na het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gevraagd. In de bestreden beslissing wordt nochtans duidelijk gesteld dat het feit dat verzoeker zo weinig moeite doet om de situatie op te volgen na zijn vertrek uit Afghanistan gezien de ernst van de door hem geschetste problemen niet geloofwaardig is. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzake verklaarde verzoeker niet te weten of de taliban ooit nog was langs geweest bij zijn familie (stuk 14, Vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Verzoeker bevestigt tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen driemaal dat hij sinds zijn vertrek niet heeft gevraagd aan zijn familie of de taliban hen ooit nog benaderde (stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p.20). Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie te verzamelen die zijn relaas kan ondersteunen. Een dergelijke houding relativeert dan ook de ernst van de feiten en ondermijnt verzoekers geloofwaardigheid.

Waar verzoeker aangeeft dat hij bewijzen heeft voorgelegd om de familieband met zijn broer aan te tonen en dat uit de taskara blijkt dat ze broers zijn van elkaar, gaat hij volkomen voorbij aan de pertinente en concrete vaststellingen van de bestreden beslissing waaruit wordt geconcludeerd dat de heer M.D. niet verzoekers broer zou zijn en de vaststellingen voor het geval hier wel enig geloof aan zou kunnen worden gehecht.

Voor zover verzoeker de gedane vaststellingen tracht te verklaren door aan te geven dat er misverstanden gebeuren tijdens de vertaling van verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de verwerende partij hem niet gevraagd heeft of alles correct genoteerd werd in het "*gehoorverslag van DVZ*", stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd bevraagd naar het verloop van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en hem zelfs gevraagd werd of hij een goede samenvatting van zijn problemen heeft kunnen geven (stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Ook blijkt dat

verzoeker steeds bevestigend heeft geantwoord. Verzoeker werd wel degelijk de kans gegeven om eventuele misverstanden op te helderen. De Raad stelt overigens vast dat verzoeker geenszins uiteenzet waarin de zogenaamde misverstanden gelegen zijn, waardoor geenszins afbreuk wordt gedaan aan de concrete en pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing.

Per aanvullende nota van 10 september 2020 bezorgt verzoeker de Raad bijkomende stukken:

“2 video opname van verzoekers broer tijdens zijn dienst bij de Amerikanen

Een kopie van de vertaling van zijn taskira

Een kopie van verzoekers broer rijbewijs in VS

3 certificaten van het Amerikaanse leger

Een kopie van het Afghaanse paspoort van verzoekers broer

Een kopie van het Amerikaanse visum van verzoekers broer

Een brief over de problemen van verzoeker in Afghanistan – met de vertaling”.

Ter terechtzitting legt verzoeker een stuk neer en stelt dat dit de originele versie is van de getuigenis van zijn moeder.

Documenten hebben enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen.

Het is de Raad vooreerst niet duidelijk op welke wijze deze documenten de familieband tussen verzoeker en zijn vermeende broer zouden moeten aantonen. Verzoeker licht dit ook nergens concreet toe.

Het daags voor de terechtzitting voorleggen van deze stukken verschoont de vaststellingen van de bestreden beslissing niet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon dan ook terecht vaststellen dat verzoeker ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud niet kon zeggen waar zijn broer woont, dat hij slechts bij benadering kon zeggen hoe lang deze getolkt zou hebben voor de Amerikanen en dat hij documenten die de carrière van zijn broer zouden kunnen staven niet neerlegde.

Niettegenstaande verzoeker er in de bestreden beslissing op werd gewezen dat zijn broer voor hem als getuige zou kunnen optreden, stelt de Raad vast dat verzoeker naast een aantal fotokopieën die betrekking zouden hebben op het werk van zijn broer en diens identiteit, geen enkele originele en persoonlijke getuigenis van zijn vermeende broer voorligt.

Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker, behalve de brief van zijn moeder, geen originele stukken, maar slechts fotokopieën neerlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend.

Wat betreft de voorgelegde video's licht verzoeker ter terechtzitting enkel toe dat deze gemaakt zijn op het werk van zijn broer en dat hierin zijn broer in uniform te zien is. Hieruit blijkt noch de familieband noch de concrete problemen van verzoeker en zijn broer met de taliban.

Bovendien moet worden opgemerkt dat zelfs al zou er geloof worden gehecht aan de familieband en de werkzaamheden van verzoekers broer, blijkt uit deze stukken niet dat er in verzoekers hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat. De door verzoeker neergelegde stukken, behalve de getuigenis van verzoekers moeder, bevat geen enkele concrete verwijzing naar de vermeende problemen van verzoeker of deze van zijn broer met de taliban.

Verzoeker heeft bovendien zelf benadrukt dat zijn broer nooit persoonlijke problemen heeft gekend voor zijn vertrek uit Afghanistan in 2014 (stuk 14, Vragenlijst, vraag 3.5) en dat hij door de Amerikanen werd aangespoord om te vertrekken vanwege een mogelijk risico in de toekomst (stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Zoals in deze beslissing werd aangetoond kan er geen geloof gehecht worden aan verzoekers beweringen inzake de problemen die hij persoonlijk met de taliban gekend zou hebben, zodat ook niet kan worden aangenomen dat verzoekers broer op hetzelfde ogenblik als hij door de taliban zou zijn ontmaskerd als werknemer van de buitenlanders.

Wat betreft de getuigenis van verzoekers moeder moet worden opgemerkt dat deze getuigenis duidelijk een gesolliciteerd karakter vertoont en derhalve objectieve bewijswaarde mist. Overigens is de getuigenis niet in overeenstemming met verzoekers eigen verklaringen. Verzoekers moeder stelt

immers dat de taliban naar hun huis kwamen met de bedoeling om haar twee zonen te arresteren, hetgeen niet gelukt is, maar dat haar kinderen vervolgens gedwongen waren het land te ontvluchten en uit vrees voor hun leven naar het buitenland zijn gevlucht. Verzoeker gaf zowel de op de Dienst vreemdelingenzaken te kennen als op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te kennen dat zijn broer reeds in 2014 naar Amerika is vertrokken en dat deze geen voorafgaandelijke problemen kende.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt

dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden

van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Verzoekers betoog kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. De bij onderhavig verzoekschrift gevoegde informatie is deels dezelfde als deze waarop bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de provincie Wardak is gebaseerd en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de in het administratief dossier aanwezige informatie.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker brengt verder geen enkel concreet element aan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep (RvV X) ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 5

De kosten van het beroep (RvV X), begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF